

petit per tenir més control. No passa sovint que hi hagi fortes ratxes de vent. És el motiu pel qual altres esports nàutics hagin quedat en un segon pla: “Amb el windsurf necessites més vent i, en canvi, amb la marinada ja navegues amb el kite” remarca el Sergi, que subratlla que “a Catalunya tampoc pots fer surf perquè no hi ha onades, només amb temporal i hi ha corrent i és perillós”.

Delfo Pasqual, director de l'escola Eolis Kite, també confirma la crisi que viu el windsurf: “Abans hi havia molts clubs per aquesta zona i ara no n'hi ha cap”. Pel que fa al kite, assegura que “està molt de moda perquè és vistós i espectacular i s'aprèn més ràpid”. Sobre la perillositat d'aquest esport, Pasqual es mostra taxatiu: “Ho és si es practica sense tenir una base i uns mínims coneixements. Cal fer un curs i després tenir el material necessari”. Un altre esport que està agafant molta volada és el wakeboard, una modalitat d'esquí nàutic en què l'esportista és arrossegat amb una corda per mitjà d'una llanxa o una moto aquàtica. “El surfesquí té tirada perquè està a cavall de l'esquí nàutic i

l'snowboard i et permet fer salts i piruetes”, apunta el Delfo.

Vòlei: rei de la platja

Com dèiem, en una iniciativa pionera a la demarcació de Barcelona, l'Ajuntament de Castelldefels ha creat un espai per a la pràctica del kitesurf integrada a la nova zona multiesportiva de la platja, inaugurada el cap de setmana passat, on es pot jugar a futbol platja, vòlei platja i handbol platja. I és que en terra ferma, el vòlei platja és l'esport rei, sobretot en aquest municipi costaner. Jordi Serra, director de l'escola de vòlei El Péndulo de Castelldefels, considera que la instal·lació i delimitació de camps per practicar esports en la modalitat beach és “la conseqüència sobretot de l'afició pel vòlei platja que hi ha a la ciutat”. De fet, Serra assenyala que “fa més de trenta que la gent juga a vòlei platja a Castelldefels i va en augment”. Només cal passejar per les platges per veure desenes de joves disputant partits amb amics a la sorra.

Un d'ells és Ramon Grau, un jove estudiant de Sant Pere de Ribes que sempre que pot baixa a Castelldefels a jugar amb els seus amics a vòlei

“No ens agrada prendre el sol, preferim el vòlei platja, que és molt divertit”, diu el Ramon

platja: “No ens agrada prendre el sol, preferim fer alguna cosa, i el vòlei platja és molt divertit”. Castelldefels acull des de fa tretze anys tornejos de vòlei platja, el més conegut dels quals és el Voleiboom, en què competeixen tant jugadors professionals de primer nivell com amateurs en equips en una modalitat atípica de quatre jugadors. A més, Serra explica: “Fa set anys vam crear l'escola de vòlei platja, que funciona des del mes de març i fins a l'agost, i tenim més de cent alumnes de 10 a 45 anys”. Grau no té cap dubte a l'hora de triar Castelldefels com la millor zona per practicar aquest esport: “Aquí sempre trobes gent amb qui jugar, vinguis sol o acompanyat”. El fet és que la platja de Castelldefels és tan gran que permet practicar esport sense molestar els banyistes.

Respecte al vòlei, el director de l'escola El Péndulo, deixa clar que és un “esport físicament molt complet perquè es treballa tot el cos posant especial èmfasi en el vessant cardiovascular”. A banda dels beneficis físics que comporta, Serra destaca que “és un esport molt agradable, que enganxa i que és agraït per l'ambient que es crea”. Que ho és també per al públic ho demostra, a parer seu, que “les entrades per als Jocs Olímpics siguin de les més cares de totes les modalitats esportives que es disputen”.

Esports de muntanya

La platja és una de les destinacions preferides per fer-hi les vacances, però cada vegada guanya més pes la muntanya, on es poden practicar esports com l'escalada i el senderisme i que s'ha convertit en el bressol dels esports d'aventura. Es poden practicar a partir de la primavera i és a l'estiu quan hi ha més afluència de públic perquè és l'època en què hi ha més ventall de possibilitats. Manel Irimia, gerent de l'empresa Rafting Lla-

A la muntanya el ràfting és l'esport estrella perquè es fa en grup i té emoció garantida

vorsí, explica que “el ràfting és l'esport estrella perquè es va en grup i l'emoció i la diversió estan garantides”. El preu per practicar l'esport més popular en aigües braves és d'uns 30 euros per un tram d'uns catorze quilòmetres que dura unes dues hores amb la introducció prèvia i la recollida del material. El descens de barrancs, que és una mica més car, és l'altra activitat preferida pels joves: “Els crida l'atenció perquè és un parc aquàtic a la natura”. Irimia apunta que “els joves generalment busquen emocions fortes que no comportin un sobre esforç físic, i aquests dos esports compleixen els requisits a la perfecció”. Per aquest motiu, el gerent d'aquesta empresa del Pallars apunta que “els joves no fan excursions o trekking, a diferència dels adults”. L'hidrotrineu no té tanta tirada entre els més joves perquè, segons diu Irimia, “de vegades ho troben massa emocionant perquè el contacte amb l'aigua és directe i es troben sols davant les onades”. Una percepció que també tenen amb les canoes de riu perquè la barca és més petita i el guia està en una altra embarcació: “Tu en tens el domini i això sovint espanta”. Una altra modalitat esportiva excitant d'aigües braves que va guanyant seguidors és el bus-bob, on a diferència del ràfting, els tripulants van situats un darrere l'altre i no duen cap tipus de subjecció en un emocionant descens per la Noguera Pallaresa amb una embarcació pneumàtica amb guia. “Encara que fa anys que ho oferim, de mica en mica es va coneixent més”, revela Irimia, que assegura que és “la més espectacular perquè és l'embarcació més inestable i la bolcada està garantida, tot i que està prevista”. El caic, l'esport olímpic d'aigües braves, queda reservat només als joves de la comarca perquè requereix coneixements tècnics precisos. ■

L'explorador reprimit

Jaume Funes

No fumar i estar contents

Escric aquesta columna en una setmana en què dilluns coneixíem que l'Ajuntament de Girona multarà els adolescents que fumin al carrer i, divendres, els diaris ens fan saber que la consellera Rigau convoca el professorat a mostrar-se content davant del seu alumnat, malgrat les retallades i les condicions educatives precàries. Així que torno a escriure sobre ètica, moralismes, hipocresies i pragmatismes.

A Girona tot sembla girar al voltant del vell i mel·lifu concepte de civisme, adornat ara de civilitat. No pas, però, de ciutadania. No acabo de trobar per què a l'alcalde li molesta menys el senyor gras que fuma fària a la terrasseta que l'adolescent recolzada al mur de l'Onyar jugant a senyoreta fumadora. Tampoc sé quines instruccions donarà a la Guàrdia Urbana per gestionar la dinàmica d'un grup jove que xerra i intenta ser feliç en un racó del parc mentre comparteixen el que fumen. No sé quin serà el manual familiar que distribuirà per saber els arguments que han de fer servir els pares fumadors quan arribi a casa la multa de 300 €.

Menys lliçons

Que governin com vulguin, però que no facin servir exemples moralitzadors com el de “menors” fumant en públic per fer passar “moralitats” de la conducta pública que oculten importants vicis dels que poden tenir privacitat. Amb els adolescents ja treballarem perquè no tinguin interès per fumar, ja intentem que entenguin que el que la norma persegueix és aconseguir que triguin el màxim temps possible a fer-ho. Però si alguna cosa busquem és evitar que pensin que perseguim les seves formes de ser adolescents, de diferenciar-se de nosaltres. A l'escola no deixen que fumin perquè no és ni el lloc ni el moment i per això cap de les persones que està present ho fa. Si van al bar i volen fumar ho han de fer fora, com tothom. Per dissuadir-los-en, intentem que no s'emmirallin en els que han de sortir contínuament a fumar.

Les autoritats haurien d'adonar-se que, si per fumar s'amaguen o passen d'autoritats i ho fan de manera ostentosa, el que haurem aconseguit és que una part significativa més del seu món quedi lluny del nostre i fumar cobri una nova importància. Però com que els valors forts que ara dominen a l'ensenyament inclouen la hipocresia, cal que a l'escola o a l'escena pública siguem sempre per als adolescents uns bons adults: gent que pensa A, diu B i fa C.

Jaume Funes és psicòleg, educador i periodista

